

KAPITOLA

1

Amanda Kornblattová je zblázněná do koní a mně už to opravdu začíná lízt na nervy.

Kulhá to, jo, přesně tak. Máme úterý ráno, sedíme v RKK – tedy Ranním knižním klubu – a já poslouchám na půl ucha, jak Amanda žvaní o nějaké další pitomé vyprávěnce o ponících. Minulej tejden to bylo „Zachraňme Klusáčka“, dneska nadešel „Klusáček 2: Závod“.

Teddy si odfrkne, a zní to ÚPLNĚ PŘESNĚ, jako když si odfrkne kůň – což ovšem není jeho vina, on se prostě takhle směje. Čekám, že Hickey –

teda knihovnice paní Hicksonová – dostane záchvat, ale ona už taky spustila rolety. Což je docela překvapení, protože Hickey většinou úspěšně předstírá zájem o všech-

no, co děcka čtou, dokonce i když je to naprostá a totálně děsivá nuda, například:

Amandino vykládání konečně přestane (Pozor, spoiler: Klusáček ten závod vyhraje!) a chystáme se všichni na třídnickou hodinu, když vtom...

Rychle k zemi. Jak se učitelé chtějí o něco dělit, pokud to teda není jídlo nebo peníze, radši u toho nejsem. Dobře se pamatuju, jak nám trenér John předváděl svoji sbírku ledvinových kamínků.

... **TENHLETEN
MĚ SKORO
ZABIL!**

Hickey nám ukáže knížku, velkou asi jako kupa lístků na kázeňské přestupky.

„*EHM!* NE ŽE BYCH SNAD
VĚDĚL, JAK VYPADÁ LÍSTEK
NA KÁZEŇSKÉ PŘESTUPKY!“

„Tohle jsem objevila
ve školním archivu!“
povídá.

NAPSALA TO JEDNA DÍVKA Z **NAŠÍ ŠKOLY!**

No, že by se ručička na měřáku vzrušení výrazněji zachvěla, to nemohu říct. Nějaká holka napsala knížku. Fakt bomba.

„Jmenovala se Edna Birkdaleová,“ pokračuje Hickey, pak zmlkne a jen na nás zírá s takovým tím otravným učitelským úsměvem, který čeká na reakci z publika.

„Nepřekvapuje mě, že to jméno neznáte,“ naváže Hickey.

„Já myslel, že nejstarší památka na celý škole je pan Galvin,“ zašeptá Teddy. Pan Galvin nás učí přírodopis. A i jeho vrásky už mají vrásky.

„Vlastně to není opravdová knížka,“ opravila se Hickey. „Je to deník, který zaznamenává, jaké to tu bylo, když se na naší škole začínalo učit.“

„... a samozřejmě ani parkoviště,“ popisuje. „Tehdy nejezdily žádné školní autobusy a auta skoro ještě ani neexistovala!“

Třefa. Amanda trhne loktem a dá mi šlupku za ucho. Pátý díl Klusáčka: „Fraktura lebeční.“

„Kéž bych žila tehdy!“ zavzdychá.

„Taky bych to přivítal,“ zamručím.

Hickey se podívá na hodiny. „Á, už nemáme čas! Schovejte si otázky na příští schůzku. A třeba na ně v Ednině deníku najdeme odpovědi!“
Jdeme ven a Francis je úplně rozzářený. „To je FASCINUJÍCÍ objev!“

„Jestli dovolíte, tak celer patří mezi vůbec nejprospěšnější druhy zeleniny,“ uraženě opáčí Francis. „A co je špatného na tom, když se chci dozvědět víc o někom z dřívějšíka?“

MĚL JSI PŘECE VELKÝ REFERÁT O BENU FRANKLINOVÍ!

„To je něco jiného,“ namítnu. „Ben Franklin byl vynálezce a spisovatel, kreslíř... Byl to MACHR!“

„Jedna moje prateta se jmenovala Edna,“ připojí se Chad. „Měla jenom jeden zub a páchla nafatalínem.“

„Díky za podporu, Chade,“ zachechtá se Teddy.

Celej Francis. Jeho prostě historie doopravdy zajímá. A celer taky. A skoro všecko ostatní. Všichni víme, že patří mezi nejchytřejší děcka na škole. Ale **NEPŘEDVÁDÍ** se s tím...

Rozumíte? Seznamte se s ohromující Ginou a jejím nadýmovým sebevědomím. Jo, my ti rozumíme, Gino – máš velkej mozek. A k tomu velkou pusou.

Všimne si mě a přikráčí ke mně.